

Zimski dan.

J. E. Bogomil.

Ni vsak zimski dan takle, kakor ga vidite na sliki. In tudi zimsko življenje ne tako-le živahno. O ne!

Kolikokrat leži nad vasjo pusta zimska megla, mrzavnica. Vesel si, da smeš objemati toplo peč; vesel si, da smeš biti v sobi in ti ni treba po opravih vun na mraz. Pa kako dolgočasni so taki zimski dnevi! Nič se človeku ne zljubi, ne brati, ne pisati, ne igrati se, nič. In nikamor ne vidiš, še do soseda ne.

Pa pridejo zopet drugačni dnevi. Sneg se vsipa izpod neba, kakor bi šlo za stavo. Pota so zasnežena, zasuta. Se odrasli komaj hodijo po takih potih. Takle drobiz, kakor ste vi, otroci, pa gleda skozi okno, kako padajo snežinke druga za drugo na zamete. Ptički begajo preplašeni, zametajo se v veže, pribeže tudi v hleve, koder so vsaj na toplem in najdejo še kakšno zrnce.

In zopet včasih: Jasno je. Solnce sije in sveti, njegova moč je pa precej slaba. Srdita burja mu jo mori. Strupeno piska in se igra s snegom, pa ga zanaša človeku sedaj za vrat, sedaj v obraz. Na porobku kje vsega pobere, doline pa zasuje na metre visoko. Vmes pa žvižga in poje in tuli, kakor bi se veselila svojega divjanja, kakor bi se radovala svoje zmaže nad solncem in nad človekom, ki se stiska in zavija pod njeno mrzlo sapo.

Pa pride spet drugačen jasen zimski dan, lep in krasen, da mu ga ni para ne spomladi, ne poleti, ne jeseni.

Kako lep je take dneve solnčni vzhod! Kakor bi bila posuta vsa zemlja z biseri in z dragimi kameni! Hribi in višave, da, celó slednje drevo je kakor oblečeno v zlato obleko.

Kakšno življenje vzbudi tak zimski dan!

Sneg se omečča, solnce pa tako prijetno vabi vun na prosto. Kdo more še zadrževati mladino tak dan pri zakurjeni peči?

Vse hiti na sveži zrak, in vsakdo najdo svoje delo. Eni se kepajo, drugi delajo sneženega moža. Zbor vaških dečakov se trudi in upira v sneženi val. To je stokanja in vpitja! Na vaškem bazarju je pa kaj pripraven prostor za preizkušanje vojnih podplatov. Nekaj je seveda povsod zraven tudi radovednežev. Kdo bo samzase delal, če ga nihče ne gleda? Seveda zbor radovednežev največ trpi: zebe ga v noge in v roke. Zato

Zimski dan.

pa pridno privzdiguje nožice in piha v roke, kakor bi renčal kovaški meh. Na nosu ima vsak svojega ščinkavca. Pa kaj zato! Vsak mora pokazati, da je vztrajen in da se ne boji mraza. Ta in oni skoči morebiti za par trenutkov tudi domov, za peč, pa res le za par trenutkov. Pa ima vedno tudi dovolj vzroka. Morda je pripeljal s seboj bratca, ki se rad na hladnem cmeri in kisa. Tega mora spraviti domov, na gorko, pri tem se pa še sam malo pogrjeje, nato pa zopet vun med tovariše!

Iz daljave pa čuješ vpitje in kričanje, kakor bi šla turška vojska v vas. Sankači se tam drvé na svojih lesenih saneh. Vaški klanec je kakor živo mravljšče: eni lezejo gor, drugi drsajo dol, tretji leže v snegu, ker še ne znajo dobro voziti. To je življenje in vrvenje, da ga ne najdeš druge dni enakega.

Jasni zimski dan, kako lep si včasih in poln življenja! Marsikomu daš sicer nekaj nadloge, malo prehlajenja, malo kašlja — v spomin za prešerno veselje. A kljub temu te le vsakdo ljubi in vsakdo zopet željno pričakuje.

Dal ti Bog, mladina, mnogo takih solnčnih dni, četudi zimskih!

Zviti polh.

Rud. Pečjak.

Hoj, polh debeluhar,
saj dovolj si že rejèn,
da boš za večerjo —
hola, brž iz luknje vèn! —

„Morgen, morgen, morgen!“
polh se brž oglási. —
Torej pridem jutri,
pasi se še, pasi! —

Hoj, polh debeluhar,
saj dovolj si že rejèn,
slednji dan te čakam —
hola, brž iz luknje vèn! —

„Morgen, morgen, morgen!“
spet se polh oglási! —
Torej pridem jutri,
pa se še napasi! —

Hoj, polh debeluhar,
zdaj pa res si že rejèn,
zdaj ne bom več čakal —
hola, brž iz luknje vèn! —

„Norček, norček, norček!“
uran nekje zakraka:
„Misliš mar, da polh še
nate verno čaka?“

